

Rolnummer 363
Arrest nr. 27/93 van 1 april 1993

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag, gesteld door het Hof van Cassatie bij arrest van 9 december 1991 in zake de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tegen A. Binon.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter F. Debaedts en waarnemend voorzitter M. Melchior, en de rechters L.P. Suetens, H. Boel, L. François, P. Martens en Y. de Wasseige, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van waarnemend voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. *Onderwerp*

Bij zijn arrest van 9 december 1991 in zake de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tegen Arsène Binon heeft het Hof van Cassatie het Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Wordt in artikel 70 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, gewijzigd bij de wet van 31 juli 1984, volgens hetwelk bij de vaststelling van de heffingsbasis van de bij artikel 60 van diezelfde wet ingevoerde bijzondere sociale-zekerheidsbijdrage, bij het bedrag van de gezamenlijk belastbare inkomsten ' de roerende inkomsten moeten worden gevoegd ... die, ingevolge artikel 220*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen niet in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting worden aangegeven ', een met de artikelen 6 en 6*bis* van de Grondwet strijdig onderscheid gemaakt tussen de belastingplichtigen die gebruik hebben gemaakt van de hun bij artikel 220*bis*, eerste lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen geboden mogelijkheid en de belastingplichtigen die zulks niet hebben gedaan ? ».

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Arsène Binon betaalde voor de aanslagjaren 1983 en volgende de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid (de zogeheten « R.V.A.-bijdrage »), die is opgelegd aan de personen van wie het nettobedrag van de gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting meer dan 3.000.000 BEF bedraagt.

Hij hield staande dat hij die bijdrage niet langer verschuldigd was voor de aanslagjaren 1986 en 1987 door te doen gelden dat hij, zoals artikel 220*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen hem toestond, zijn inkomsten uit roerende goederen niet meer had vermeld in zijn aangiften in de personenbelasting en in die belasting slechts andere inkomsten had vermeld die niet meer dan 3.000.000 BEF bedragen.

Op 24 juni 1986 daagde hij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voor de Arbeidsrechtbank te Brussel en vorderde hij de terugbetaling van 1.025.000 BEF en 1.000.000 BEF, die hij provisioneel had gestort op de R.V.A.-bijdrage voor de aanslagjaren 1986 en 1987. Op 8 maart 1988 verklaarde de Arbeidsrechtbank de vordering gegrond, het Hof van Beroep bevestigde dat vonnis en de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelde tegen die laatste beslissing beroep in cassatie in.

Voor het Hof van Cassatie deed A. Binon in zijn memorie van antwoord

evenwel gelden dat het voormelde artikel 70 een met de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet strijdige discriminatie in het leven roept tussen de belastingplichtigen die hun inkomsten uit roerende goederen in de personenbelasting hebben aangegeven en hen die hebben verkozen die inkomsten niet aan te geven : de inkomsten van de eerstgenoemden zouden niet in aanmerking worden genomen voor de toepassing van de bepalingen betreffende de bijzondere bijdrage, terwijl dat wel het geval zou zijn voor de inkomsten van de laatstgenoemden. Hij heeft het Hof van Cassatie verzocht het Hof een prejudiciële vraag te stellen, welke vraag in de hoger weergegeven bewoordingen is gesteld.

III. Rechtspleging voor het Hof

De prejudiciële vraag is bij het Arbitragehof aanhangig gemaakt door de verzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 9 januari 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen aanleiding was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven conform artikel 77 van de organieke wet bij op 12 februari 1992 ter post aangetekende brieven, die op 13, 14 en 17 februari 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 18 februari 1992.

Arsène Binon, wonende te Sint-Genesius-Rode, Schildknaaplaan 36, en de Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, wiens kabinet gevestigd is te Brussel, Wetstraat 16, hebben elk een memorie ingediend bij respectievelijk op 26 en 27 maart 1992 ter post aangetekende brieven, die respectievelijk op 27 en 30 maart 1992 ter griffie zijn ontvangen.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 6 april 1992 ter post aangetekende brieven, die op 7 april 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

A. Binon heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 23 april 1992 ter post aangetekende brief, die op 24 april 1992 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikkingen van 18 juni 1992 en 8 december 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, respectievelijk tot 9 januari 1993 en 9 juli 1993 verlengd.

Rechter J. Wathelet, op 31 juli 1992 tot voorzitter verkozen, is in de zetel vervangen door rechter Y. de Wasseige. Voorzitter J. Wathelet is op 20 november 1992 in ruste gesteld.

Bij beschikking van de voorzitter van 19 januari 1993 is rechter L.P. Suetens aangewezen als lid van de zetel ter vervanging van rechter F. Debaedts, die de functie van voorzitter waarnam en later tot voorzitter is verkozen.

Bij beschikking van 19 januari 1993 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting op 25 februari 1993 vastgesteld.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 20 januari 1993 ter post aangetekende brieven, die op 22 en 25 januari 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld; de aan A. Binon gerichte brief is teruggekomen met de vermelding « niet afgehaald ».

Op de terechtzitting van 25 februari 1993 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Kirkpatrick, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor A. Binon;

. Mr. P. Lemmens, advocaat bij de balie te Brussel, loco Mr. L. Simont, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters L. François en L.P. Suetens verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *Onderwerp van de in het geding zijnde bepalingen*

Artikel 60 van de wet van 28 december 1983, gewijzigd bij de herstelwet van 31 juli 1984, bepaalt :

« De personen die onderworpen zijn aan om het even welk stelsel van sociale zekerheid of onder enig opzicht gerechtigd zijn op ten minste één van de prestaties van de sociale zekerheid en van wie het nettobedrag van de gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting meer dan 3 miljoen frank bedraagt zijn jaarlijks gehouden tot betaling van een bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid voor de aanslagjaren 1983, 1984, 1985, 1986 en 1987. »

Artikel 70 van dezelfde wet, eveneens gewijzigd bij de herstelwet van 31 juli 1984, bepaalt :

« De tijdens de jaren 1984, 1985 en 1986 behaalde roerende inkomsten, die krachtens artikel 220bis van het Wetboek van de inkomstenbelastingen niet worden aangegeven in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting, worden gevoegd bij het bedrag van het globaal belastbaar inkomen, met uitzondering evenwel van de in de artikelen 19 en 174, tweede lid, 1° en 2°, van hetzelfde Wetboek bedoelde inkomsten, voor het bepalen van de in artikel 60 voorgeschreven heffingsbasis van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid.

De in het eerste lid bedoelde personen moeten die roerende inkomsten aangeven in een bijzondere aangifte, te doen bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening volgens de modaliteiten te bepalen door de Koning.

Hij die, uit welke hoofde ook, deel uitmaakt van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening of die toegang heeft tot de ambtsvertrekken van deze dienst is verplicht tot de meest volstreekte geheimhouding aangaande de in vorig lid bedoelde inlichtingen en mag deze niet gebruiken buiten het kader van de wettelijke bepalingen van dit hoofdstuk. »

V. In rechte

- A -

Standpunt van A. Binon

A.1.1. Artikel 70 van de wet van 28 december 1983 roept een onderscheid in het leven tussen de inwoners van het Koninkrijk naargelang zij al dan niet hun aan de roerende voorheffing onderworpen roerende inkomsten aangeven in de personenbelasting.

Die bepaling dient eng te worden geïnterpreteerd en staat niet toe aan het bedrag van het globaal belastbaar inkomen de roerende inkomsten toe te voegen die in de aangifte in de personenbelasting werden vermeld en afzonderlijk belastbaar zijn, tegen een aanslagvoet van 25 % krachtens artikel 93, § 1, 1°*bis* (inkomsten waarvan de roerende voorheffing niet aan de bron is afgehouden) en 5°. Dat 5° beoogt de roerende inkomsten waarvan de roerende voorheffing aan de bron werd afgehouden en die de inwoner van het Koninkrijk toch heeft aangegeven, hoewel hij krachtens artikel 220*bis*, waarbij de bevrijdende roerende voorheffing is ingevoerd, de mogelijkheid had ze niet aan te geven. In dat geval zijn, op het vlak van de personenbelasting, volgens de bepaling vervat in 5°, de roerende inkomsten « afzonderlijk » en « voor een bedrag dat overeenkomt met de roerende voorheffing belastbaar » (op dat ogenblik gold voor de berekening van de roerende voorheffing de uniforme aanslagvoet van 25 %).

De fiscale last is derhalve identiek, of de desbetreffende inkomsten nu worden aangegeven of niet. De belastingplichtige die de desbetreffende inkomsten niet aangeeft, kan daarentegen, zoals A. Binon, aan de bijzondere bijdrage worden onderworpen, terwijl hij die ze aangeeft er onder gelijke omstandigheden aan zou ontsnappen. Die onbetwistbare discriminatie werd door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid erkend (Vragen en Antwoorden, Senaat, 1985-1986, p. 282).

A.1.2. Ten aanzien van het doel van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid is die discriminatie niet vatbaar voor enige objectieve en redelijke verantwoording, aangezien een fout in de wet van 31 juli 1984, die artikel 70 wijzigde, aan de basis ervan ligt.

De oorspronkelijke versie van artikel 70, namelijk die van de wet van 28 december 1983, hield immers de verplichting in aan de globaal belastbare inkomsten de roerende inkomsten toe te voegen die krachtens artikel 220*bis* van het W.I.B. « niet (moeten worden) aangegeven in (...) (de) jaarlijkse aangifte in de personenbelasting », maar beoogde niet de roerende inkomsten waarvan de aangifte verplicht was omdat er geen roerende voorheffing van was afgehouden. Terwijl de wetgever van 1984 nochtans de bedoeling had de bijzondere bijdrage noch qua aard, noch qua vorm of inhoud te wijzigen (verklaring van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid voor de Kamercommissie voor de begroting, overgenomen in het verslag van die commissie, *Pasin.*, 1984, p. 1488, kol. 1), maar enkel de inkomsten uit vrijgestelde spaardeposito's en de inkomsten waarvoor de aanslagvoet van de roerende voorheffing beperkt was tot 20 % aan de berekeningsgrondslag van de bijzondere bijdrage te onttrekken, heeft hij een nieuwe, nog ergere, discriminatie in het leven geroepen in artikel 70 dat voortaan de verplichting inhoudt enkel de inkomsten «die niet werden vermeld in de jaarlijkse belastingaangifte » in de personenbelasting krachtens hetzelfde artikel 220*bis* aan het bedrag van de globaal belastbare inkomsten toe te voegen.

Het is derhalve door een fout van de wetgever bij het opstellen van de wet dat artikel 70 geen verplichting inhoudt aan het globaal belastbaar inkomen de roerende inkomsten toe te voegen waarvan de voorheffing tegen de gewone aanslagvoet van 25 % werd afgehouden, wanneer de belastingplichtige die inkomsten heeft aangegeven in de personenbelasting.

Toch is het niet toegestaan de duidelijke formulering van de wet, die geen enkele andere interpretatie mogelijk maakt, maar aan de basis ligt van de aangeklaagde discriminatie, te verbeteren.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Het stelsel van de bevrijdende roerende voorheffing staat de belastingplichtige toe de in de artikelen

93, § 1, 5°, en 220bis van het W.I.B. bedoelde roerende inkomsten niet aan te geven. Niets belet een belastingplichtige met lage netto-inkomsten evenwel die inkomsten in zijn belastingaangifte te vermelden opdat ze worden onderworpen aan een lagere definitieve belasting dan het bedrag van de roerende voorheffing.

A.2.2. De aangeklaagde discriminatie steunt op een onjuis te interpretatie van de artikelen 60 en 70 van de wet van 28 december 1983.

Of de betwiste inkomsten nu al dan niet zijn aangegeven, het bedrag ervan zal in aanmerking worden genomen om uit te maken of aan de voorwaarde van onderwerping is voldaan. De woorden « globaal belastbaar inkomen », die zijn gebruikt in artikel 60 van de wet van 28 december 1983, zijn overgenomen uit de koninklijke besluiten nrs. 55 van 16 juli 1982 en 124 van 30 december 1982 en beogen alle in artikel 6 van het W.I.B. bedoelde categorieën van belastbare netto-inkomsten (onroerende en roerende inkomsten, bedrijfs- en diverse inkomsten) (memorie van toelichting van het wetsontwerp dat de wet van 28 december 1983 is geworden, *Gedr. St.*, Kamer, 1983-1984, nr. 758-1, p. 22).

Onder de toepassing van de voormelde koninklijke besluiten diende het bedrag van de betwiste roerende inkomsten in aanmerking te worden genomen om het nettobedrag van het globaal belastbaar inkomen te bepalen. Tijdens de bespreking van het ontwerp in de Kamercommissie is men tot de vaststelling gekomen dat het feit dat de roerende voorheffing bevrijdend werkt en dat de inkomsten die aan roerende voorheffing zijn onderworpen, afzonderlijk worden belast, tot gevolg zou kunnen hebben dat die inkomsten niet meer in aanmerking worden genomen bij het bepalen van het globaal belastbaar inkomen. In het ontwerp is dan een amendement aangebracht om dat door de opstellers van het ontwerp ongewilde gevolg te vermijden. Anders gezegd, het « globaal belastbaar inkomen », in de zin van artikel 60, bevat niet alleen de inkomsten waarvoor het gewone belastingstelsel geldt, maar ook de roerende inkomsten die, hoewel afzonderlijk belastbaar, onder de toepassing van de maatregel van de bevrijdende roerende voorheffing vallen.

A.2.3. Die interpretatie is in overeenstemming met de doelstelling van de wet en staat toe ervan uit te gaan dat, verre van een discriminatie in het leven te roepen tussen twee categorieën van belastingplichtigen, artikel 70 de gelijkheid tussen hen herstelt.

Antwoord van A. Binon

A.3.1. Het kan niet worden volgehouden dat de door het Hof van Cassatie aan het Hof gestelde vraag niet aan de orde zou zijn : ze heeft betrekking op de draagwijdte van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet en niet op die van de wet van 28 december 1983, waarover enkel het Hof van Cassatie bevoegd is uitspraak te doen. Dat Hof heeft dat op impliciete, maar zekere wijze gedaan door het volgende te beslissen :

« Dat uit de woorden ' de in artikel 60 bedoelde heffingsbasis ' blijkt dat de wetgever (in artikel 70 van de wet van 28 december 1983, gewijzigd bij de wet van 31 juli 1984) heeft gewild dat met de roerende inkomsten rekening wordt gehouden, in de mate als vastgesteld in artikel 70, niet enkel om de bijdrage te berekenen maar ook om na te gaan of aan het vereiste inzake het bedrag van de inkomsten is voldaan. »

Omdat het Hof van Cassatie aldus (« in de mate als vastgesteld in artikel 70 ») ervan is uitgegaan dat artikel 70 enkel betrekking heeft op de roerende inkomsten die niet werden vermeld in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting, heeft het beslist het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen. Het Arbitragehof zou de interpretatie die aan dat artikel in het verwijzingsarrest is gegeven niet opnieuw aan de orde kunnen stellen zonder zijn bevoegdheden te buiten te gaan.

A.3.2. Ten overvloede : de argumentatie van de Ministerraad, gebaseerd op de parlementaire voorbereiding van de wet van 28 december 1983, is niet relevant, aangezien artikel 70 is gewijzigd bij de wet van 31 juli 1984 en het de gewijzigde bepaling is die het voorwerp uitmaakt van de vraag. De draagwijdte van de bepaling, zoals zij door A. Binon is voorgesteld in zijn eerste memorie, strookt met de rechtsleer en is zowel door de Minister van Financiën (omzendbrief van 28 april 1986, nr. Ci. RH. 26/362 190, Bull. contr., 1986, pp. 1081 en volgende, in het bijzonder p. 1091) als door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid erkend : « enkel de roerende goederen, die niet worden aangegeven in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting, (moeten) het voorwerp uitmaken van de bijzondere aangifte roerende inkomsten ... De in de personenbelasting (hetzij verplicht, hetzij facultatief) aangegeven roerende inkomsten welke afzonderlijk belast worden krachtens artikel 93, § 1, 1°bis of 5°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (maken) geen deel uit (...) van de heffingsbasis van de bijzondere bijdrage

aangezien deze inkomsten niet bedoeld zijn bij artikel 9 van de herstellwet van 31 juli 1984 en zij tevens, per definitie, niet begrepen zijn in het globaal belastbaar inkomen. » (Vragen en Antwoorden, Senaat, 1985-1986, p. 282).

- B -

B.1. De bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid werd voor het eerst voor het aanslagjaar 1983 ingesteld bij het koninklijk besluit nr. 55 van 16 juli 1982, genomen op basis van de wet van 2 februari 1982 tot toekenning van bijzondere machten aan de Koning.

Artikel 1 van dat koninklijk besluit nr. 55 bepaalde het toepassingsgebied als volgt :

« De personen die onderworpen zijn aan om het even welk stelsel van sociale zekerheid of onder enig opzicht gerechtigd zijn op tenminste één van de prestaties van de sociale zekerheid en van wie het nettobedrag van de voor het aanslagjaar 1983 gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting meer dan 3 miljoen frank bedraagt, zijn gehouden tot betaling van een bijzondere en éénmalige bijdrage voor sociale zekerheid. »

Zowel uit het verslag aan de Koning als uit het advies van de Raad van State blijkt dat de bijdrage berekend wordt op de geheelheid van de netto-inkomsten (l'ensemble des revenus nets).

B.2. Het koninklijk besluit nr. 124 van 30 december 1982, eveneens genomen op basis van voormelde wet van 2 februari 1982, legde de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid op voor het aanslagjaar 1984.

B.3. Bij artikel 71 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen worden het koninklijk besluit nr. 55 van 16 juli 1982 tot instelling voor 1982 van een bijzondere en éénmalige bijdrage voor sociale zekerheid, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 125 van 30 december 1982, en het koninklijk besluit nr. 124 van 30 december 1982 tot instelling voor 1983 van een bijzondere en éénmalige bijdrage voor sociale zekerheid ingetrokken.

Voormelde koninklijke besluiten nrs. 55 en 124 worden vervangen door de bepalingen van de artikelen 60 tot 72 van de wet van 28 december 1983, die tevens de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid verlengt voor het aanslagjaar 1985.

B.4.1. Het toepassingsgebied van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid wordt bij artikel 60 van de wet van 28 december 1983 omschreven als volgt :

« De personen die onderworpen zijn aan om het even welk stelsel van sociale zekerheid of onder enig opzicht gerechtigd zijn op ten minste één van de prestaties van de sociale zekerheid en van wie het nettobedrag van de gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting meer dan 3 miljoen frank bedraagt zijn jaarlijks gehouden tot betaling van een bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid voor de aanslagjaren 1983, 1984 en 1985. »

B.4.2. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 28 december 1983 is geworden, wordt die bepaling als volgt omschreven :

« Artikel 53 - (dat artikel 60 is geworden) - omschrijft het toepassingsgebied : al wie tegelijkertijd sociaal verzekerde is, in welke hoedanigheid ook, en een belastbaar inkomen heeft van meer dan 3 miljoen voor de aanslagjaren 1983, 1984 en 1985 is tot de bijdrage gehouden. Het gaat hier om het globaal belastbaar inkomen, dus het geheel van de netto-belastbare inkomens van de verschillende in artikel 6 van het Wetboek van inkomstenbelastingen bedoelde categorieën (onroerende en roerende inkomens, beroeps- en diverse inkomens) » (*Gedr. St.*, Kamer, 1983-1984, nr. 758-1, p. 22).

B.4.3. Artikel 8 van de herstellwet van 31 juli 1984 vervangt in artikel 60 «de aanslagjaren 1983, 1984 en 1985 » door « de aanslagjaren 1983, 1984, 1985, 1986 en 1987 ».

B.5. Dezelfde wet van 28 december 1983 verleent op algemene wijze aan de roerende voorheffing een bevrijdend karakter.

Artikel 36 van de wet voegde in het Wetboek van de inkomstenbelastingen een artikel 220bis (thans : art. 313, W.I.B. 1992) in, dat luidde als volgt (vóór de wijziging ervan bij artikel 6 van de wet van 22 februari 1990) :

« De aan de personenbelasting onderworpen belastingplichtigen zijn niet gehouden in hun jaarlijkse aangifte in die belasting, te vermelden :

a) de in artikel 11, 1° tot 3° en 7°, bedoelde inkomsten met de uitsluiting van die bedoeld in artikel 93, § 1, 1° bis, a tot c;

b) de in de artikelen 11, 4°, en 67, 5°, bedoelde inkomsten van buitenlandse oorsprong die langs een in België gevestigd tussenpersoon zijn geïnd of verkregen.

Voor degenen die van die mogelijkheid gebruik maken is de roerende voorheffing definitief

door de Schatkist verworven.

Voor degenen die van die mogelijkheid geen gebruik maken wordt de belasting met betrekking tot de vrij aangegeven inkomsten vastgesteld zoals is bepaald in artikel 93, § 1, 5°, tenzij de aldus vastgestelde belasting vermeerderd met de belasting betreffende de andere inkomsten hoger is dan die welke volgt uit de toepassing van de artikelen 77 tot 91 op het geheel van de belastbare inkomsten. »

B.6.1. Het is in het licht van het bevrijdend karakter van de roerende voorheffing dat artikel 70 van de wet van 28 december 1983 moet worden begrepen; dat artikel bepaalt :

« In hoofde van de in artikel 60 bedoelde personen die tijdens het jaar 1984 roerende inkomsten hebben die zij krachtens artikel 220*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen niet aangeven in hun jaarlijkse aangifte in de personenbelasting, worden de bedoelde roerende inkomsten gevoegd bij het globaal belastbaar inkomen als bedoeld in artikel 60, voor het bepalen van de heffingsbasis van de in dat artikel bedoelde bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid.

De in het eerste lid bedoelde personen moeten die roerende inkomsten aangeven in een bijzondere aangifte, te doen bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening volgens de modaliteiten te bepalen door de Koning.

Hij die, uit welke hoofde ook, deel uitmaakt van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening of die toegang heeft tot de ambtsvertrekken van deze dienst is verplicht tot de meest volstrekte geheimhouding aangaande de in vorig lid bedoelde inlichtingen en mag deze niet gebruiken buiten het kader van de wettelijke bepalingen van dit hoofdstuk. »

B.6.2. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat voormeld artikel 70 zijn oorsprong vindt in een amendement (*Gedr. St.*, Kamer, 1983-1984, nr. 758-12, p. 3), dat door één van de auteurs ervan als volgt werd verantwoord :

« (...) dat het hier inderdaad gaat om het weghakken van een anomalie die uiteindelijk haar oorsprong vindt in het liberatoire van de roerende inkomsten, waardoor de solidariteitsbijdrage niet verder zou kunnen of moeten geheven worden voor de inkomentrekkers die een inkomen hebben van 3 miljoen, hetzij geheel of gedeeltelijk samengesteld uit roerende inkomsten. Ik geloof dat dit amendement, volgens het procédé dat hier voorgesteld wordt, aan deze bekommernis ten goede komt en het in ieder geval niet alleen een billijkheid, maar ook een billijkheidscorrectie is. » (*Hand.*, Kamer, 23 november 1983, p. 717).

B.6.3. Artikel 70, eerste lid, werd gewijzigd bij de herstellwet van 31 juli 1984. In de memorie van toelichting ervan is vermeld dat de wijziging tot doel heeft :

« a) de artikelen 60 en 61 en artikel 70, eerste lid, in overeenstemming te brengen, meer bepaald wat betreft de bijdrage verschuldigd vanaf het aanslagjaar 1985.

b) de roerende inkomsten, welke onderworpen zijn aan een voorheffing waarvan de aanslagvoet 20 % bedraagt (A.F.V.-aandelen en de crisislening 1981) en de inkomsten uit spaardepósito's (vrijgesteld ten belope van 50.000 F) uit te sluiten uit de bijzondere aangifte van roerende inkomsten die inzake R.V.A.-bijdrage dient gedaan te worden. » (Memorie van toelichting, *Gedr. St.*, Kamer, 1983-1984, nr. 927-1, p. 5).

In de commissie verklaarde de Minister van Tewerkstelling en Arbeid op algemene wijze dat « het (...) niet meer (is) dan de verlenging van de bestaande regeling, aangezien de bijzondere bijdrage qua aard, noch qua vorm of qua inhoud verandert » en dat de voorgestelde wijzigingen, met name in artikel 70, beoogden « die bepalingen in overeenstemming te brengen met de maatregelen die vroeger werden genomen, met name wat de roerende inkomsten betreft ». (*Gedr. St.*, Kamer, 1983-1984, nr. 927-27, p. 230; Senaat, 1983-1984, nr. 718-2/2°, p. 2).

B.6.4. Na de wijziging bij artikel 9 van de herstellwet van 31 juli 1984 luidt artikel 70, eerste lid, als volgt :

« De tijdens de jaren 1984, 1985 en 1986 behaalde roerende inkomsten, die krachtens artikel 220*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen niet worden aangegeven in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting, worden gevoegd bij het bedrag van het globaal belastbaar inkomen, met uitzondering evenwel van de in de artikelen 19 en 174, tweede lid, 1° en 2°, van hetzelfde Wetboek bedoelde inkomsten, voor het bepalen van de in artikel 60 voorgeschreven heffingsbasis van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid. »

B.7. De wetgever zelf heeft de in artikel 60 van de wet van 28 december 1983 voorkomende term « het nettobedrag van de gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting » (le montant net des revenus imposables globalement à l'impôt des personnes physiques) steeds geïnterpreteerd als het totale belastbare inkomen, zoals bepaald in artikel 6 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (1964) :

« Art. 6. Het belastbaar inkomen wordt gevormd door de gezamenlijke netto-inkomsten van de volgende categorieën, verminderd met de in artikel 71 en 72 vermelde lasten :

- 1° inkomsten uit onroerende goederen;
- 2° inkomsten en opbrengsten van roerende goederen en kapitalen;
- 3° bedrijfsinkomsten;

4° diverse inkomsten. »

B.8. Uit wat voorafgaat blijkt eveneens dat artikel 70 van de wet van 28 december 1983 uitsluitend voortspruit uit de bedoeling rekening te houden met «het liberatoire van de roerende inkomsten » en geenszins beoogt enige wijziging aan te brengen in het stelsel van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid ten aanzien van de heffingsbasis of ten aanzien van de toepassingsvoorwaarden. Het blijkt niet dat die bedoeling zou zijn verdwenen bij de wijziging van het desbetreffende artikel door de wet van 31 juli 1984.

Een letterlijke interpretatie van artikel 70 zou overigens weinig waarschijnlijk zijn, want zij zou inhouden dat de wetgever zonder reden en derhalve met schending van de artikelen 6 en *bis* van de Grondwet, ten aanzien van de onderwerping aan de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid, een onderscheid zou hebben gemaakt tussen de belastingplichtigen naargelang zij al dan niet gebruik hebben gemaakt van het bevrijdend karakter van de roerende voorheffing.

B.9.1. Uit wat voorafgaat en uit de interpretatie die het Hof van Cassatie in zijn verwijzingsarrest heeft gegeven, vloeit voort dat de wetgever, door artikel 70 van de wet van 28 december 1983 aan te nemen, heeft gewild dat de roerende inkomsten die niet werden aangegeven in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting aan de geheelheid van de belastbare inkomsten worden toegevoegd om te bepalen of de voorwaarde van onderwerping met betrekking tot het bedrag van de inkomsten is vervuld.

B.9.2. In tegenstelling tot wat de verweerder in cassatie betoogt, heeft het aldus geïnterpreteerde artikel 70 niet tot gevolg dat, voor de belastingplichtige die ervoor zou hebben gekozen in zijn aangifte de roerende inkomsten te vermelden waarvan een bevrijdende voorheffing is afgehouden, die inkomsten niet in aanmerking zouden moeten worden genomen om te bepalen of de voorwaarde van onderwerping aan de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid met betrekking tot het bedrag van de inkomsten is vervuld.

Zoals hiervoor reeds werd gesteld, beogen de in artikel 60 van de wet van 28 december 1983 gebruikte bewoordingen «gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting » (revenus imposables globalement à l'impôt des personnes physiques) het geheel van de netto belastbare inkomens dat wordt gevormd door de verschillende categorieën van inkomsten, bedoeld in artikel 6

van het Wetboek van de inkomstenbelastingen. Er is dus geen onderscheid tussen belastingplichtigen ten aanzien van hun onderwerping aan de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid naargelang zij hun roerende inkomsten al dan niet in hun aangifte in de personenbelasting hebben vermeld.

B.10. Het Arbitragehof vermag alleen na te gaan of een wettelijke bepaling de grondwettelijke bevoegdheidsregels of de artikelen 6, *6bis* of 17 van de Grondwet schendt, en, in voorkomend geval, aan te duiden welke interpretatie van een wettelijke bepaling conform is met die grondwettelijke bepalingen en welke interpretatie een schending inhoudt.

In antwoord op de gestelde vraag stelt het Hof vast, onder voorbehoud van de in B.9 gegeven interpretatie van de artikelen 60 en 70 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, gewijzigd bij de herstellwet van 31 juli 1984, dat door die bepalingen geen met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet strijdig onderscheid tussen de belastingplichtigen wordt gemaakt.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Onder voorbehoud van de in B.9 gegeven interpretatie, houden de artikelen 60 en 70 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, gewijzigd bij de herstellwet van 31 juli 1984, geen schending in van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 1 april 1993.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior